

ОПОЗИЦИЈА ЈЕ НАПРАВИЛА НЕДОПУСТИВ УСТУПАК РЕЖИМУ

Опозиција која се залагала за очување српског језика у називу наставног предмета, направила је недопустиви уступак режиму у остваривању основног циља: присвајању и преименовању цивилизацијских остварења српског народа кроз процес асимилације и затирања идентитета српског народа у Црној Гори. Дабогда да гријешим, али бојим се, ово решење је горе чак и од тога да је режиму дозвољено да брише српски језик у образовном систему. Режиму је далеко лакше да идентитетско превођење свега српског у црногорског, остварује крађом и фалсификатима, постепено, корак по корак, затирући вјековна цивилизацијска остварења српског народа у Црној Гори. Садашњим решењем се пружа таква шанса и широко поље могућности режиму за обесмишљавање и маргинализовање српског језика и књижевности кроз компромитантне програме и методе наставе.

Прихваћено је решење којим се фалсификат ставља испред оригинала, језик већине подређује виртуелном језику мањине кршењем основних демократских принципа да се воља већине, макар превагом и од једног гласа, мора поштовати.

Српски - језик већине

Опозиција која се залагала за очување српског језика у образовном систему, имала је тај необориви адут, да је српски језик, језик већине народа у Црној Гори и он је морао бити званични језик државе, па без обзира како се она звала. Позивање режима да су друге државе настале распадом Југославије назвале језик својим именом је само бацање прашине у очи. У свим тим бившим републикама усвојеним званичним језиком говори већина станов-

ништва и то је поштовање основних начела демократије. У Црној Гори то није, већински језик је српски и он је морао бити званични језик Црне Горе и ту попуштања нема. Јер све друго је насиље. То што је виртуелни црногорски језик у Уставу Црне Горе проглашен званичним, а већински језик народа избачен, само је потврда да је то урађено на недемократски начин, насиљем, као што све овај режим остварује.

Полазни став опозиције у преговорима са режимом да траже равноправност српског језика са црногорским је велика и недопустива суштинска и стратешка грешка. Опозиција је направила исту грешку као и при измјени Устава Црне Горе 2004. године и прихватању референдума о државноправном статусу Црне Горе 2006. године у недемократским условима и изгласавању Устава Црне Горе 2007. године. Подсјетићу. Прво, према тада важећем уставу Црне Горе за потврду резултата референдума о државноправном статусу Црне Горе била је потребна двотрећинска већина у Скупштини. То режим није имао и да није било уступака опозиције, наум режима не би имао легитимитет. Друго, опозиција је прихватила одржавање референдума о државноправном статусу Црне Горе у недемократским условима у којима је губитак заједничке државе унапријед програмиран. И што је посебно трагично, прихватила је да преко 200.000 држављана Црне Горе који живе у Србији немају право да на референдуму одлучују о судбини своје државе и своје имовине. А само годину дана прије тога, у Парламентарној скупштини Савјета Европе усвојена је Резолуција о референдуму у којој је главни закључак био, цитирам, "ексклузивно је право држављана да учествују на референдуму о државноправном статусу. То право треба дозволити и легалним мигрантима, када су у питању референдуми од локалног значаја". И опозиција и ту чини недопустиви уступак, солидаришући се са режимом. Треће, усвајање Устава Црне Горе 2007. године којим се протјерује српски народ из Црне Горе, омогућили су гласови ПЗП, која се сада лицемјерно залаже за права српског народа у Црној Гори и који је креатор садашњег договора опозиције са режимом и накарадног назива језика. У свим овим случајевима опозиција је дала легитимитет режиму. Политика губитничких компромиса

ништва и то је поштовање основних начела демократије. У Црној Гори то није, већински језик је српски и он је морао бити званични језик Црне Горе и ту попуштања нема. Јер све друго је насиље. То што је виртуелни црногорски језик у Уставу Црне Горе проглашен званичним, а већински језик народа избачен, само је потврда да је то урађено на недемократски начин, насиљем, као што све овај режим остварује.

Полазни став опозиције у преговорима са режимом да траже равноправност српског језика са црногорским је велика и недопустива суштинска и стратешка грешка. Опозиција је направила исту грешку као и при измјени Устава Црне Горе 2004. године и прихватању референдума о државноправном статусу Црне Горе 2006. године у недемократским условима и изгласавању Устава Црне Горе 2007. године. Подсјетићу. Прво, према тада важећем уставу Црне Горе за потврду резултата референдума о државноправном статусу Црне Горе била је потребна двотрећинска већина у Скупштини. То режим није имао и да није било уступака опозиције, наум режима не би имао легитимитет. Друго, опозиција је прихватила одржавање референдума о државноправном статусу Црне Горе у недемократским условима у којима је губитак заједничке државе унапријед програмиран. И што је посебно трагично, прихватила је да преко 200.000 држављана Црне Горе који живе у Србији немају право да на референдуму одлучују о судбини своје државе и своје имовине. А само годину дана прије тога, у Парламентарној скупштини Савјета Европе усвојена је Резолуција о референдуму у којој је главни закључак био, цитирам, "ексклузивно је право држављана да учествују на референдуму о државноправном статусу. То право треба дозволити и легалним мигрантима, када су у питању референдуми од локалног значаја". И опозиција и ту чини недопустиви уступак, солидаришући се са режимом. Треће, усвајање Устава Црне Горе 2007. године којим се протјерује српски народ из Црне Горе, омогућили су гласови ПЗП, која се сада лицемјерно залаже за права српског народа у Црној Гори и који је креатор садашњег договора опозиције са режимом и накарадног назива језика. У свим овим случајевима опозиција је дала легитимитет режиму. Политика губитничких компромиса

У контексту таквих збивања и смјерница посматрам и судбину језика и српског народа у Црној Гори. Српски језик је дубоко утемељен у народном бићу православног народа у Црној Гори, то је израз његовог националног и духовног идентитета и он је вјечан и неуништив. Садашње насиље, нити је прво, а вјероватно ни последње. Али свака сила за вијека.

Даља судбина српског народа у Црној Гори дубоко је повезана са судбином Српске православне цркве и посебно Митрополије црногорско-приморске. Богохулни наум безбожника да руше храмове, протјерају Српску православну цркву и одвоје Митрополију црногорско-приморску не би могао проћи без народног отпора и бунта. То режим зна и зато, вјерујем, неће смјети да предузме радикалније потезе. Пред таквим нечим ни овакава каква је ЕУ не би смјела да затвори очи.

С друге стране, рекао бих да је судбина Црне Горе дубоко везана са даљим односом актуелног режима према српском народу и Српској православној цркви. Српски народ и Митрополија црногорско-приморска су државотворни темељ Црне Горе признате на Берлинском конгресу као државе српског народа. Да ли треба подсјећати на ријечи чувеног ратника из Мојковачке битке „биће српства и без Црне Горе, али Црне Горе без српства нема”. Или на непобитну чињеницу да остварења којима је српски народ задужио европску и свјетску цивилизацију, имају изворност у Црној Гори: српске народне пјесме, сакрални објекти и фрескно сликарство средњег вијека и Светосавље са ћириличним писмом и остварењима њим исказаним. Шта би Црна Гора била без тога?

Сужен простор за дјеловање НСД

Темељне смјернице политичког дјеловања у очувању националног, државног и духовног јединства српског народа у Црној Гори зацртане су у програму Српске народне странке. Зато је њен успон на политичкој сцени био значајан и константан. Нажалост, све што се касније дешавало, говори о „модернизацији” и „европеизацији” странке која је то покушала да покаже новим, контрадикторним именом, у суштини, значајно се удаљујући од изворног програма Српске народне странке. Независно од емоција, чисто политички гледано, мислим да је укидање имена Српске народне

странке велика и недопустива грешка, са веома озбиљним негативним последицама по српски народ.

Простор политичког дјеловања НСД, која је декларишући се као политички заступник српског народа изгубили све за шта се залагала, веома је сужен. Зато се сада покушава приближити опозиционом партнеру који српске националне интересе посматра из сасвим другог угла и којему је забадала глогов колац у свим преломним моментима.

Социјалистичка народна партија, као партија изразите лијеве оријентације не може се јавно декларисати као заштитник српских националних интереса, мада итекако црпи изборну снагу српског народа. Чини се да она, ипак, има највећу снагу да амортизује тензије у распућеној Црној Гори.